

Αβραάμ

Αβραάμ, ο, κύρ. όν. [<μτγν. εβρ. Abraham (= πατέρας πολλών εθνών)], ο Αβραάμ·

- απ' τον καιρό του Αβραάμ, βλ. λ. [καιρός](#)·

- οι κόλποι του Αβραάμ, ο Παράδεισος: «πέθανε και πήγε στους κόλπους του Αβραάμ, γιατί ήταν ενάρετος άνθρωπος». Είναι και φορές που η φρ. κλείνει με το του Ισαάκ και του Ιακώβ·

- τα χρόνια του Αβραάμ και τ' αγαθά του Ισαάκ ή τα χρόνια του Αβραάμ και τα καλά του Ισαάκ, ευχή για μακροήμερευση και πλούσια ζωή: «σου εύχομαι τα χρόνια του Αβραάμ και τ' αγαθά του Ισαάκ»·

- του Αβραάμ και του Ισαάκ τ' αγαθά ή του Αβραάμ και του Ισαάκ τα καλά, ευχή για ευτυχία και πλούτο: «σου εύχομαι από καρδιάς του Αβραάμ και του Ισαάκ τ' αγαθά». Από την ευχή που δίνεται στο ζευγάρι κατά το μυστήριο του γάμου.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας